

Meryl Wilsner

Huwelijksreis voor beginners

1

God, deze man is serieus niet bepaald slim.

Ginny heeft hem de afgelopen drie jaar het voordeel van de twijfel gegeven, maar dit bewijst het. Onweerlegbaar. Derrick is Elsie's partner, niet die van hen, en Ginny wil dat Elsie gelukkig is, dus hen heeft nooit te veel bij zijn fouten stil willen staan.

‘Wat denk je ervan?’ vraagt Derrick met een grijns.

Ginny denkt een hoop dingen. Hen vindt het oude treinstation een mooie locatie, met crèmekleurige bakstenen muren, hoge plafonds en een oud bord met de treindienstregeling, waar nu op staat: GEFELICITEERD, ARMIN EN SASSY! Er is genoeg ruimte voor tafels en Ginny kan zich voorstellen dat deze plek er magisch uit zou zien als die versierd zou zijn met bloemen en twinkellende lichtjes. Die denkt dat Elsie het wellicht wel leuk vindt, maar voor een andere gelegenheid. Ginny denkt ook dat het plannen van de hele bruiloft zonder haar te raadplegen niet de juiste aanpak is.

‘Ik denk dat Elsie ook wel wat inspraak wil hebben in de bruiloftsplannen,’ zegt Ginny voorzichtig.

Derrick's grijns wordt nog breder. ‘Ik heb haar Pinterest-bord gebruikt!’

Elsie heeft zes maanden na haar verloving een Pinterest-bord gemaakt, toen haar moeder erover klaagde dat het er niet op leek dat ze iets wilde plannen. Het stelde mevrouw Hoffman gerust, maar Ginny is er vrij zeker van dat Elsie er sindsdien niets meer aan heeft toegevoegd. Sterker nog, Ginny is er vrij zeker van dat Elsie tijdens haar verloving niet

vaak, of helemaal niet, aan de bruiloft heeft gedacht. Ze hebben in die tijd bijna elke dag samen geluncht en Elsie heeft nooit iets over de bruiloft gezegd. Haar ring zit onopvallend om haar ringvinger, niet alsof ze eraan gewend is geraakt, maar alsof ze hem vergeten is.

‘Bovendien,’ gaat Derrick verder, ‘zegt ze altijd dat ze het te druk heeft met de planning voor de winkel. Ze raakt weleens overweldigd. Dus ik heb het voor haar geregeld.’

Het is bijna romantisch, behalve dan dat misschien één lid van dit koppel het al anderhalf jaar ‘te druk’ heeft om ook maar één beslissing te nemen over de bruiloft. Dat wijst op meer dan alleen werkdruk.

‘Ik wil gewoon niet dat je al deze moeite voor haar doet, om haar vervolgens alleen maar teleur te stellen,’ zegt Ginny, alsof diens gebrek aan enthousiasme komt doordat die bezorgd is om Derrick.

‘Het is geen moeite,’ zegt hij. ‘Elke ergernis die ze heeft over dat ze geen inspraak heeft, wordt weggenomen door hoe blij ze zal zijn dat ik het voor haar heb overgenomen.’ Hij stond de hele tijd in het midden van de gigantische ruimte, maar nu loopt hij naar de muur aan de overkant en kijkt naar buiten door een glas-in-loodraam. ‘Ze hebben zelfs straalkachels, dus we kunnen buiten zitten als we willen, hoewel het in Minnesota in januari natuurlijk niet echt weer is om buiten te zitten.’

Wacht, wat?

‘Wat bedoel je met januari?’

‘O ja, ik heb je het allerbeste nog niet verteld,’ zegt Derrick. ‘Dit gaat morgen over een week allemaal gebeuren.’

Ginny wrijft over diens slapen. Hij heeft niet alleen de hele bruiloft gepland zonder met Elsie te overleggen, hij heeft de hele bruiloft al over één week gepland zonder het met haar te overleggen.

Derrick is geen gemene persoon. Hij is alleen niet bepaald slim. En het is niet zo dat Ginny niet wil dat hij in Mensa is,

maar die wil gewoon dat hij nadenkt over de gevolgen van zijn acties. Al helemaal wanneer de gevolgen daarvan betrekking hebben op diens beste vriendin.

‘Ik breng haar morgen na haar dienst in de winkel hierheen en ze passen het uithangbord aan, zodat het voor ons is. Dan vertel ik haar het hele plan. Maar ik wilde het eerst bij jou checken. Jij kent haar beter dan wie dan ook, dus weet jij nog iets wat ik kan doen om ervoor te zorgen dat het de perfecte dag voor haar is?’

‘Derrick.’ Ginny slikt en laat een ademteug ontsnappen. ‘Ik denk echt dat het belangrijk is om háár te vragen wat voor haar de dag perfect maakt.’

‘O, dat ga ik ook doen,’ zegt Derrick, met zijn blonde haren en brede grijns. ‘Natuurlijk ga ik dat doen. Ik wil alleen zo veel mogelijk aanpakken wat ik kan. En zoals je weet is zij niet altijd goed in het vragen naar wat ze wil.’

Dat is het understatement van het jaar. Elsie heeft er geen moeite mee om op te komen voor haar gezinsleden, voor Ginny of voor iemand die ze amper kent, maar niet voor zichzelf. De eerste keer dat Derrick Ginny’s voornaamwoorden ontdekte, was het Els die hem op zijn plek zette.

‘Als je geen problemen hebt met hen én zij, waarom dan niet gewoon zij?’ vroeg hij. ‘Dat zou zoveel makkelijker zijn.’

Ginny ging verder niet in op de complexiteit van diens identiteit tegenover hem, en dat was ook niet nodig. Elsie vertelde hem dat hij zich niet als een idioot moest gedragen, en dat was het.

Maar als het aankwam op wat Elsie zelf wilde? Nooit.

Als vierde kind in een gezin met vijf kinderen, die allemaal nog steeds in de Twin Cities wonen en in de bouwmarkt van hun ouders werken, heeft Elsie de neiging om mee te gaan met alles wat haar familie doet. Ginny gaat ook met de stroom mee, maar er is een verschil tussen ergens chill mee zijn en eraan gewend te zijn geraakt om over het hoofd te worden gezien.

Sinds ze elkaar voor het eerst ontmoetten, probeert Ginny aan Elsie duidelijk te maken dat het ertoe doet wat zij zelf wil. Ginny heeft nog nooit iemand anders ontmoet die groepsdruk nodig had om erachter te komen wat hen gelukkig maakt.

En Derrick is er heel dichtbij om dat punt te bereiken. Elsie is niet goed in vragen naar wat ze wil, en dat is de reden waarom zij deze bruiloft niet zouden moeten plannen zonder met haar te overleggen.

Eerlijk gezegd kan Ginny hem niet helpen met de organisatie van de perfecte bruiloft voor Elsie, want Ginny weet niet eens zeker of Elsie wel met hem wil trouwen. Ze zei ja toen hij een aanzoek deed, dat klopt, maar Derrick is het enige onderwerp waar zij en Ginny niet over praten.

Ginny heeft nooit gevraagd waarom ze nog niet eens het seizoen heeft uitgekozen waarin ze wilde trouwen. Gedurende het grootste deel van hun vriendschap heeft die nooit veel gevraagd over haar relaties. Ginny weet wat die zelf wil: zo veel mogelijk van Elsie als die kan hebben, voor zolang die haar mag hebben.

Het is moeilijk om relatieadvies te geven aan iemand op wie je verliefd bent.

‘Dan heb ik geen tijd om een choepa te maken,’ zegt Ginny. Dat lijkt een drogreden, maar dat is het niet.

‘Een wat?’

‘Een soort afdak waar jullie allemaal onder kunnen staan.’

Derrick kijkt haar verward aan.

‘Het is iets Joods,’ zegt Ginny.

Dat maakt Derrick aan het lachen, en hij maakt een zwaai-beweging met zijn hand. ‘Kom op, je weet dat ze niet eens echt zo Joods is.’

Wat doet het ertoe dat Elsie's familieleden niet naar de synagoge gaan tijdens de Hoge Feestdagen? Ginny had tijdens hun eerste houtbewerkingsklas op school beloofd dat die een choepa voor haar zou maken.

Na anderhalf jaar een relatie met haar te hebben, weet Derrick nog niet eens wat een choepa is.

‘Hé!’ Derricks ogen twinkelen alsof hij een idee heeft. Ginny wil niet weten wat het is. ‘Denk je niet dat het beter is als jij haar morgen hiernaartoe brengt? Dan zal ze het nooit verwachten.’

Ginny is er vrij zeker van dat Elsie het sowieso niet zal verwachten.

‘Ik kan niet,’ zegt die. ‘Ik ben bij de boerenmarkt.’

De boerenmarkt eindigt om één uur en zelfs na het inpakken van alle spullen – voornamelijk snijplanken en andere kleine met de hand uit hout gesneden spulletjes, al nam die ook altijd een aantal meubelstukken mee – zou Ginny klaar zijn voordat Elsie’s dienst eindigt. Maar dat hoeft Derrick niet te weten.

‘Dat is cool. Ik denk dat ze nog steeds verrast zal zijn,’ zegt hij.

‘Yep,’ zegt Ginny. ‘Dat denk ik ook.’

‘Kun je nog iets bedenken wat zij wil, iets wat ik over het hoofd heb gezien?’

Misschien wil ze het uitmaken.

Of misschien is dat slechts de gedachte van Ginny’s liefdeszieke hart. Misschien wil Elsie echt met Derrick trouwen. Misschien komt haar gebrek aan initiatief voor het plannen van deze bruiloft daadwerkelijk doordat ze geen tijd heeft — hoewel ze wel elk jaar tijd heeft om een heel verjaardagweekend voor Ginny te plannen. Misschien zal Elsie dit romantisch vinden.

Dat Ginny de acties van Derrick kortzichtig en zelfs egoïstisch vindt, wil nog niet zeggen dat Elsie er ook zo over denkt. Ginny moet Elsie zelf laten beslissen wat ze van dit absurde plan vindt.

Maar Ginny kán er geen deel van uitmaken.

2

Toen ze nog kinderen waren, dacht Ginny altijd dat een romantische relatie een stapje verder ging dan een vriendschap. Dat was wat iedereen zei. Tijdschriften, films en alle kinderen op hun school. De manier waarop Ginny naar Elsie verlangde bevestigde dat. Als vriendschap genoeg was, waarom wilde Ginny haar dan zo graag kussen?

Als vriendschap genoeg was, waarom wilde Ginny dan ‘meer’?

In het tweede leerjaar besloot die daar iets aan te doen. Ze waren in een winkelcentrum en Ginny zat op het bankje bij de kleedhokjes, Elsie bekeek zichzelf in een spiegel, terwijl ze het zesde jurkje van die dag paste.

‘Ik heb het gevoel dat deze kleur mijn huid groen maakt,’ zei Elsie.

‘Ik vind de blauwe mooier.’

‘Mee eens. Wil je mijn rits openen?’

Het kostte Ginny twee pogingen om de rits open te krijgen, diens vingers waren dik en onhandig. Elsie leek het niet in de gaten te hebben, liet de jurk van haar lichaam glijden en pakte de volgende van de hanger.

Ginny’s maag verkrampde, maar die wist dat dit ging gebeuren. Ginny moest dit doen, voordat die hier op de vloer van de kleedkamer kotste.

‘Dus, eh... het gala.’ Ginny keek naar de vloer. ‘Wil je samen met mij gaan?’

Ginny had naar diens gevoel moeten luisteren, want Elsie

wilde geen nee zeggen. O nee, het was nog veel erger dan dat.

‘Vanzelfsprekend,’ zei Elsie, en ze draaide haar rug naar Ginny toe, zodat die haar volgende jurk kon dichtritsen. ‘Ook al was er iemand anders met wie ik zou willen gaan, als een date, dan zouden wij nog steeds samen gaan.’

Als Elsie hen niet zo goed had gekend, dan had Ginny kunnen doen alsof het ook zo bedoeld was: dat ze samen als vrienden zouden gaan. Maar in plaats daarvan kromp Ginny ineen en het was de meest minimale reactie die hen kon geven op iets wat voelde als een messteek in diens borst. En ook al zag ze haar alleen door de spiegel, Elsie wist het.

‘O,’ zei ze.

‘Het is al goed.’

Ginny liep naar haar toe om haar rits dicht te maken, maar Elsie stapte weg en draaide zich om, de openhangende strapless jurk tegen haar borst gedrukt. ‘Nee, Gin, ik...’

‘Maak je er niet druk om.’

‘Ik had niet door dat je het op die manier bedoelde.’

Ginny zou het erbij moeten laten, maar hen moest het zeker weten. ‘Nu je dat wel doorhebt...’

Elsie had heel even nodig om te reageren en haar stem klonk zacht toen ze dat deed.

‘Ik wil niets doen wat onze vriendschap in gevaar kan brengen, Gin.’

‘Uiteraard, natuurlijk,’ zei Ginny. ‘Geen zorgen.’

Hen wilde wegsmelten in de muur, of dat er een zinkgat onder hen zou verschijnen, of dat die naar de andere kant van het land zou verhuizen. Elsie deed alsof het niet veel voorstelde.

‘Maar we gaan nog steeds, uiteraard,’ zei ze. ‘Jij en ik, en Claire, Jake en Amrit. We zullen zien wie er nog meer mee willen komen. Mijn moeder zal wel net als vorig jaar een corsage willen kopen. Misschien een pocketcorsage? Het zou echt zo cool zijn als je een pak draagt.’

‘Natuurlijk,’ zei Ginny, in plaats van in huilen uit te barsten. ‘Laat me je rits dichtmaken. Ik vind deze mooi.’

Ze gingen met een groepje naar het gala. Iedereen kwam van tevoren naar Ginny’s huis om foto’s te maken. Ginny had Elsie al in het kleedhokje gezien in de ijsblauwe galajurk – een van de jurken die ze paste voordat Ginny zichzelf voor gek zette – maar het zag er anders uit nu ze haar haren had gedaan en make-up droeg. Haar lippen glansden en haar haren waren in een vlecht opgestoken, met hier en daar een paar losse, golvende lokken die haar gezicht omlijstten. Haar jurk schitterde bij elke beweging die ze maakte.

Ginny had een donkergrijs pak gevonden bij Goodwill en diens moeder had de broekspijpen en mouwen ingekort, zodat het beter paste. Ginny droeg er een helderrode stropdas bij, zodat die op geen enkele manier met Elsie’s outfit kon matchen. Het voelde te zwaar om haar te vertellen hoe geweldig ze eruitzag. Ginny wilde niet dat ze zich ongemakkelijk zou voelen.

Elsie vermeed oogcontact toen ze de pocketcorsage zag. Ginny had het gevoel alsof diens gezicht dezelfde kleur als diens stropdas had.

‘Je ziet er goed uit,’ mompelde Elsie.

Ginny slikte. ‘Dank je.’ Weer slikken. ‘Jij ook.’

Hen zorgde ervoor dat die niet naast Elsie zat tijdens het eten. Bij het galafeest ging Ginny telkens wanneer er een langzaam nummer werd gedraaid naar het toilet, een drankje halen of naar buiten voor wat frisse lucht, aangezien het zo warm was in de zaal. Elsie kwam geen enkele keer mee.

Zelfs na het gala was niets meer hetzelfde.

Elsie was altijd al populair: slank, blond en knap, zelfs toen ze gênante tieners waren. Ze had Ginny kunnen laten vallen, het iemand kunnen vertellen, wie dan ook, dat Ginny bela-

chelijk verliefd op haar was en van hen het buitenbeentje kunnen maken. Ginny begreep dat gendergedoe toentertijd nog niet. Voor het grootste deel van haar klas was die dat mollige, vreemde meisje. Het was gemakkelijk voor Elsie geweest om hen achter te laten.

Het was moeilijker om bevriend te blijven, om al het ongemak aan de kant te schuiven, te leren hoe ze elkaar konden aanvullen, samen op de bank konden hangen en films konden kijken en elkaar enkel een knuffel te geven ter begroeting en ten afscheid, zonder daar al te veel gevoelens bij te hebben. Maar Elsie liet Ginny nooit opgeven. Ze stuurde altijd als eerste een bericht en meestal nodigde ze Ginny uit als ze ergens naartoe ging. Elsie was perfect, vastberaden, en ze wist heel goed hoe ze iedereen voor de gek moest houden. Alsof als ze maar lang genoeg zou doen alsof dit allemaal niet ongemakkelijk was het op een dag ook echt niet meer ongemakkelijk zou zijn.

Ginny wilde zo graag dat dat waar was, maar die geloofde het niet. Hoe kon alles ooit weer normaal zijn als hen blikken bleef opvangen van Elsie alsof ze zich zorgen maakte en medelijden had.

Ze kwamen er uiteindelijk doorheen. Ginny wist eigenlijk niet goed hoe, maar uiteindelijk werd het weer normaal tussen hen. Elsie stopte met zo naar hen te kijken en Ginny probeerde niet langer te twijfelen over wat die moest doen of zeggen tegen Elsie, en het liep allemaal goed af.

Ginny weet nu: die wilde niet 'meer', gewoon 'iets anders'.

Geen van diens romantische relaties was in de buurt gekomen van diens relatie met Elsie, laat staan dat ze 'meer' voorstelden, omdat het een romantische relatie betrof. Elsie zal altijd de meest belangrijke persoon in Ginny's leven zijn. Tot op de dag van vandaag was hen zo dankbaar dat Elsie het de vijftienjarige Ginny niet had toegestaan om alles te verpesten.

Verlangde hen nog steeds zo nu en dan naar iets anders?

Natuurlijk. Ook al brachten ze heel veel tijd samen door, Ginny hunkerde altijd naar meer. Te veel tijd doorbrengen met Elsie bestond gewoonweg niet. Daarnaast wilde Ginny haar weleens kussen. Hen vond het fijn om na te denken over een leven samen dat verder ging dan 'we moeten een queer community oprichten' en 'wij worden later kamergenoten in het bejaardentehuis, toch?'. Maar 'iets anders' zou helemaal niet zo verschillen van wat ze nu al hadden.

Dus die sporadische pijn deed er niet toe. Het ging niets verpesten. Het betekende alleen dat Ginny niet goed was in het geven van relatieadvies.

3

In de drie jaar waarin ze samen waren, had Derrick Elsie nog geen enkele keer verrast. Hij kocht voor haar nooit zomaar een bloemetje, organiseerde geen stiekeme verrassingsfeestjes voor haar verjaardag. Dat hij een fan van Vikingen was, was duidelijk, en dat zijn lievelingsfilm *Fight Club* was, was ook niet schokkend. Zelfs het aanzoek was geen verrassing, want hij had tegen die tijd al zo vaak gehint op een huwelijk dat Elsie het wel zag aankomen. Misschien had ze niet direct verwacht dat hij het podium zou betreden vlak nadat ze haar diploma in ontvangst nam, en hij op één knie zakte. Het was het publieke spektakel uit haar nachtmerries, maar het aanzoek zelf was niet schrikbarend.

Dus wanneer Derrick zegt ‘Ik wil je iets laten zien, maar het is een verrassing’, nadat hij haar op zaterdagmiddag na haar dienst van haar werk ophaalt, heeft Elsie echt geen idee wat haar te wachten staat.

Ze sluit haar ogen, zoals haar wordt opgedragen, terwijl hij rondrijdt. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Ik heb je net gezegd dat het een verrassing is!’

‘Kun je me geen hint geven?’

‘Nee, mevrouw.’ Elsie's ogen zijn dan wel gesloten, maar ze weet dat Derrick aan het grijnzen is.

Elsie houdt dus niet van verrassingen. Haar relatie met Derrick werkt prima omdat er geen verrassingen zijn. Ze wonen samen in hun kleine appartement met één slaapkamer in Minneapolis, zij werkt zes dagen per week in de bouwmarkt

van haar ouders en zijn baan bestaat uit het verkopen van stofzuigers. Hun leven is simpel en voorspelbaar, en daar houdt ze van.

Ze houdt niet van verrassingen en rondgereden worden met gesloten ogen. Is ze haar richtingsgevoel kwijt nu ze een van haar zintuigen is verloren, of rijden ze rondjes? Elsie leunt naar voren en draait de warmteblazers haar kant op, in plaats van dat ze elke bocht probeert bij te houden.

Na wat voelt als een halfuur stopt Derrick de auto op een plek waarvan Elsie vermoedt dat het een parkeerplaats is.

‘Blijf heel eventjes zitten,’ zegt Derrick.

Zijn riem schiet los en zijn deur gaat open, waardoor er een koude bries naar binnen komt. Daarna sluit hij zijn deur weer. Hij loopt om de voorkant van de auto heen naar Elsie's kant en opent haar deur.

‘Ogen dichthouden,’ instrueert hij, en hij helpt haar uit de auto te stappen.

Is het niet zo dat je andere zintuigen het moeten overnemen als je er eentje kwijtraakt? Bij Elsie lijkt dat niet het geval te zijn. Derricks hand op haar arm is gewoon zijn hand. De lucht is gewoon koud en de geur is... niks. Net als de stad. Zo klinkt het in elk geval, maar er springt geen geluid bovenuit dat Elsie een aanwijzing kan geven over waar ze zijn. Sterker nog, ze is meer kwijt dan enkel haar zicht. Haar benen wiebelen alsof ze vergeten is hoe ze moet lopen.

Derrick leidt haar een paar stappen naar voren en zegt dan eindelijk: ‘Oké. Doe je ogen maar open.’

Elsie houdt één oog dichtgeknepen, huiverig voor wat ze te zien kan krijgen.

Ze zijn bij... een of ander gebouw? Ze opent haar andere oog. Dat helpt haar niet om te begrijpen waar ze zijn, of waarom Derrick er zo op gebrand was dit een verrassing te laten zijn. Het gebouw is groot, heeft één verdieping en de stenen zijn in een crèmewitte kleur geverfd. Het dak valt zo ver over

de zijkant van het gebouw dat het eerder een luifel is dan een dakrand, en bovenop bevindt zich een koepel – Elsie is er vrij zeker van dat het zo heet – met vierkante ramen aan elke kant, afgedekt met brons, koper of een ander roodbruin metaal. Een eindje verderop staat een oude wagon tegen de zijkant van het gebouw, samen met een paar plantenbakken die van spoorbielzen gemaakt zijn, wat de enige reden is waarom Elsie kan raden: ‘We zijn bij... een oud treinstation?’

Derrick grijnst. ‘Wacht maar tot je het vanbinnen ziet.’

Binnen bestaat voornamelijk uit een open ruimte, zoals een feestzaal of een concertzaal, hoewel er niet echt een podium is. De muren hebben dezelfde crèmekleurige, gebroken witte tint als de buitenkant, de kozijnen zijn donkergroen geverfd. Boven een raam aan de zijkant staat nog steeds TICKETS.

Er hangt een ouderwets treinschemabord boven de deuren waar ze doorheen kwamen. In plaats van vertrek- en aankomsttijden staat er: GEFELICITEERD, MENEER EN MEVROUW BAUER! VANDAAG IS DE EERSTE DAG VAN DE REST VAN JULLIE LEVEN! Elsie rolt niet met haar ogen, maar het scheelt niet veel. Die zin is zowel afgezaagd als betekenisloos, aangezien elke dag de eerste dag van de rest van je leven is.

Het duurt even voor het tot haar doordringt. ‘Meneer en mevrouw Bauer?’

Derricks grijns wordt nog breder. ‘Mooie locatie, vind je niet? Ik kreeg ze niet zover om de lampjes al vooraf voor ons op te hangen, omdat ze hier morgen nog een ander evenement hebben, maar ze zullen voor ons worden opgehangen.’

Weer een seconde om dit te verwerken. ‘Wacht. Je wil dat we hier trouwen?’

Haar eerste probleem is dat ze nooit heeft gezegd dat ze zijn achternaam wilde aannemen.

‘Ik wil het niet alleen, we gáán hier trouwen.’

‘Is dat zo?’

Derrick neemt haar hand in de zijne. ‘Weet je nog dat je het

altijd te druk had om het over de bruiloft te hebben? Dat zelfs een datum prikken al overweldigend voor je is, vanwege alles wat je in de winkel wil doen?’

Elsie knikt, al helpt het haar allemaal niet om te begrijpen waarom hij zei dat ze hier gaan trouwen.

‘Ik heb al die last van je schouders gehaald, schatje,’ zegt Derrick. ‘De locatie, de catering, de fotograaf, de huwelijksreis. We krijgen witte tafelkleden met koningsblauwe accenten. Ik heb de bloemen, het bestek en al het andere uitgezocht. Jij hoeft helemaal niets te doen, behalve een jurk te kopen.’

Elsie voelt haar voeten niet. Ze hadden net zo goed in boomstammen veranderd kunnen zijn, met wortels die haar vastzetten in de grond onder haar, en dan had ze er niets van gemerkt. Het is alsof ze er helemaal niet zijn.

‘Wat?’ weet ze uit te brengen.

‘We gaan trouwen. Hier. Vandaag over één week.’

Het niet-hier-gevoel verhoogt zich al snel tot Elsies knieën. Ze verliest haar gehele onderste helft.

‘Vandaag over één week?’

‘Ik weet dat het snel is, maar dat is goed. Volgende week rond deze tijd...’ Hij laat een van haar handen los om op zijn horloge te kijken. ‘Nou, eigenlijk over vier uur volgende week zullen we getrouwd zijn en dan zul jij nooit meer na hoeven denken over het plannen van dit huwelijk.’

‘Je weet de exacte tijd al?’

‘Nou, ja, ik moest wel weten wat ik op de uitnodigingen moest schrijven.’

Elsie laat zijn andere hand los, drukt haar vingertoppen tegen haar voorhoofd. ‘Oké. Dus, je bedoelt... mensen zijn al uitgenodigd. Andere mensen weten al dat dit gaat gebeuren, maar ik nog niet.’

‘Nou, ik heb ze gisteren pas verstuurd, dus mensen weten het waarschijnlijk nog niet,’ zegt Derrick. ‘En het zijn niet zo-

veel andere mensen. Vijftig gasten, hooguit. En dat houdt de kosten ook laag, wat betekent dat ik nog ruimte had voor een andere verrassing.’

‘Nog eentje,’ zegt Elsie, niet zozeer als vraag, meer als angst.

Derricks glimlach is zo schattig dat het er bijna voor zorgt dat Elsie vergeet dat ze een paniekaanval heeft.

‘We gaan naar Santa Lupita op huwelijksreis,’ zegt hij. ‘Een hele week, all-inclusive, met onze eigen privébugalow aan het water. Het zal geweldig zijn.’

Het is vandaag zeven graden in Minneapolis. Het Caribisch gebied klinkt hemels. Het klinkt ook onmogelijk.

‘Derrick, hoe kan ik op huwelijksreis gaan? Je weet dat ik geen week vrij kan nemen in de winkel.’

‘Nee, schat, ik heb al met je vader gesproken. Hij vond het een geweldig idee. Hij heeft alles al goedgekeurd.’

Is er nog iemand naast haar die hier niets van afweet?

Elsie wilde liever niet aan de bruiloft denken, omdat ze niet wist wat ze wilde. Nu is er een locatie, een cateraar, tafelindelingen en decoraties en zijn alle uitnodigingen al verstuurd. Haar ouders weten het al. Het voelt alsof het er niet meer toe doet wat zij wil.

Derrick is nooit bijzonder getalenteerd geweest in het ont-rafelen van Elsies stemming en vandaag is daar geen uitzondering op; hij grijnst net zo breed als toen ze net naar binnen liepen, zich ogenschijnlijk onbewust van de manier waarop Elsies voeten aan de vloer vastgelijmd lijken te zijn, van het feit dat haar maag een buiteling uit haar lichaam heeft gemaakt en dat al het bloed uit haar lichaam is weggezakt. Dat gebeurt allemaal, en Derricks enthousiasme over dit hele idee is nog niks afgenomen. Hij is net een golden retriever, te simpel om iets anders te voelen dan blijdschap.

Jezus, ze kan niet zo over iemand denken waar ze mee zou moeten trouwen.

Het is iets goeds, meestal, dat Derrick niet in staat is om iets

anders dan een goed humeur te hebben. Hij is lief, optimistisch en hij voorkomt dat Elsie in haar dieptepunten blijft hangen. Maar het geeft Elsie ook altijd het gevoel alsof ze een monster is wanneer ze hem verdrietig maakt.

En dus zegt ze niet 'Wat dacht je wel niet?' of 'Ik wil dit niet' en zelfs niet 'Het spijt me'.

Ze zegt 'Ik denk dat ik dan maar beter op zoek kan gaan naar een jurk', en Derricks grijns wordt nog breder.

Elsie heeft het gevoel alsof ze moet spugen.